

A központi kérdés: szeretet vagy önzés?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 23:37-38; Lukács 19:41-44;
János 13:35; Apostolok cselekedetei 2:44-47;
Zsidókhoz 11:35-38; Jelenések 2:10

„Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt, megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak” (Ézs 41:10, ÚRK).

Képzeljük azt, hogy pásztorok vagyunk, és a Jeruzsálem melletti Olajfák hegyén legeltetjük kecskéinket, amikor beszédet hallunk. Azonnal felismerjük Jézus hangját. A templom aranykupolája a lemenő nap sugaraiban tündököl és a csodálatos márványfalak hófehéren ragyognak, amikor Jézus nyomatékosan kijelenti: „Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, melyet le ne rombolnának” (Mt 24:2; ÚRK). A tanítványok nem értették, ahogyan mi sem. Mire gondolhatt vajon? Hogyan kapcsolódnak szavai a világ végéhez, amiről kérdezték? Elragadtatva hallgatjuk Jézust, amint mesteri módon összeköti a Jeruzsálem pusztulásához vezető eseményeket azzal, amire közvetlenül a visszajövetele előtt kerül sor. A város pusztulásában az Isten népe végidei megtévesztését és elpusztítását célzó sátáni stratégia előképét fedezzük fel. Jézus *Máté evangéliuma* 24. fejezetében adott útmutatása egyértelműen körvonalazza az utolsó napok eseményeit Jeruzsálem elestével összefüggésben. Sátán kettős stratégiáját fogjuk most tanulmányozni, amivel meg akarja tévesztetni és el akarja pusztítani Isten népét. Amit nem tud elérni üldözéssel, azt kompromisszumok kötése révén igyekszik megvalósítani. Az Urat azonban nem érik meglepetésként az ellenség lépései, még a legnehezebb időkben is megtartja népét.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 1-2. fejezetét!

A MEGTÖRT SZÍVŰ MEGVÁLTÓ

Az Olajfák hegyéről Jézus megtört szívvel tekintett Jeruzsálem városára. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt” (Jn 1:11, ÚRK). Minden lehető meggett, hogy megmentse népét szeretett városuk pusztulásától.

Népe iránti szeretete a szívéből fakad. Újból és újból, szeretettel kérlelte őket, hogy bánják meg bűneiket, fogadják el a kegyelem nagylelkű ajánlatát.

Olvassuk el Mt 23:37-38, Lk 19:41-44 és Jn 5:40 verseit! E részek szerint hogyan viszonyult Jézus a népéhez? Ők hogyan fogadták a kegyelem és irgalom szeretettel szóló hívását? Hogyan mutatkozik meg ebben Isten jelleme?

Nehéz egy olyan eseményt értelmezni Isten szeretetteljes jellemének fényében, mint Jeruzsálem pusztulása. A történelemből tudjuk, hogy több tízezer halt meg, amikor Titusz, római tábornok seregével a város ellen vonult. Jeruzsálemet lerombolták. Férfiakat, nőket és gyerekeket kaszaboltak le. Hol volt Isten, amikor ennyire szenvedett a népe? A válasz egyértelmű, mégsem könnyű teljesen felfogni. Megtört szívvel, könnyes szemmel figyelt. Évszázadokon át próbálta elérni népét. Amikor fellázdáltak szeretete ellen, elveszítették az isteni védelmet. Az Úr nem mindig lép közbe, hogy korlátozza a nép döntéseinek következményeit. Engedi, hogy a lázadás természetes következményei kibontakozzanak. Nem Isten mészárolta le az ártatlan gyerekeket Jeruzsálem pusztulásakor. Tragikus halálukat Sátán okozta, nem Isten. Az ördög örömét leli a háborúban, mert felkorbácsolja az emberi szív legsötétebb szenvedélyeit. Az évszázadok során az volt a célja, hogy megtévessen és pusztítson, majd Istent kárhoztassa gonosz tettei miatt.

Olvassuk el Mt 24:15-20 részét! Milyen utasítást adott népének Jézus, hogy megmentse őket Jeruzsálem közelgő pusztulásától?

Jól tesszük, ha felidézzük, hogy a Kr. u. 70 körül Jeruzsálemben lakó keresztények nagy része zsidó háttérből származott. A szerető Isten meg akarta tartani a lehető legtöbb ember életét. Ezért mondta nekik, hogy el kell hagyniuk a várost, ha közeleg a római sereg.

Gondolkozzunk el a következőn: Ne a látható események alapján ítéljük meg Isten jellemét, hanem az eseményeket a Biblia által bemutat szeretetteljes isteni jellem prizmáján át szemléljük! Miért jó ez a tanács?

A KERESZTÉNYEK GONDVISELÉSSZERŰ MEGMENEKÜLÉSE

Isten irgalma, kegyelme, gondviselése és jövőismerete egyértelműen kitűnik a Jeruzsálem pusztulásához vezető eseményekből. Cestius Gallus római seregei körbevették a várost. Amikor úgy tűnt, hogy mindjárt megindul az ostrom, váratlanul visszavonultak. A zsidó seregek utánuk eredtek és nagy győzelmet arattak. Amikor a rómaiak menekülni kezdtek és a zsidók a nyomukba eredtek, a jeruzsálemi keresztények a Jordánon túlra, Pellába futottak. „A várakozó keresztények megkapták az ígért jelet, és most itt volt az alkalom mindazok számára, akik a Megváltó figyelmeztetését komolyan vették. Az események úgy alakultak, hogy sem a zsidók, sem a rómaiak nem gátolhatták meg a keresztények menekülését” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 27-28. o.).

Olvassuk el Zsolt 46:2 és Ézs 41:10 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok Isten gondviseléséről?

Isten mindenható, és úgy uralkodik a földi események felett, hogy végül beteljesíti tervét. Bár emberi döntéseink miatt időnként felülírja eredeti szándékait, végül valóra válik az, amit bolygónkkal tervezett. Alkalmanként a népre nehézség, üldözés, bebörtönzés és halál vár Krisztus ügyéért, de Isten megtartja egyházát még a legnehezebb körülmények között, Sátán legádázabb támadásai alatt is.

Olvassuk el Zsid 11:35-38 és Jel 2:10 szakaszait! Minek a valóságára mutatnak rá ezek a versek a gonosz seregeivel vívott küzdelemmel kapcsolatban? Hogyan cseng ez össze az előző kérdésben taglalt gondolattal, ami szerint Isten védelmez? Van bizonyos ellentét Isten védelme és között, hogy bizonyos esetekben megengedi a szenvedést, sőt még a mártírhálált is Krisztus ügyéért?

„Sátán hiába próbálta erőszakkal megsemmisíteni Krisztus egyházát. Nem szűnt meg a nagy küzdelem, amelyben Jézus tanítványai feláldozták életüket, amikor ezek a hűségesebb zászlóvivők elhullottak őrhelyükön. Vereségük győzelem volt. Isten munkásait megölték, de az ügy biztosan haladt előre” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 37. o.).

Mit jelent számunkra, hogy a Biblia írói – akik kétségkívül ismerték a fájdalmat és a szenvedést – újból és újból Isten szeretetéről írtak?

HÚSÉG ÜLDÖZÉS IDEJÉN

A kereszténység korai évszázadaiban az egyház gyorsan növekedett a bebörtönzések, kínzások és üldözések ellenére is. A húséges hívók teljes mértékben átadták magukat Krisztusnak, beteltek Szentlélekkel és határozottan hirdették az Igét. Sokak élete megváltozott, tizezerszám tértek meg az emberek.

Olvaszuk el ApCsel 2:41, 4:4, 31, 5:42 és 8:1-8 verseit! Mit tanítanak ezek a részek az újszövetségi egyház kihívásairól? Mi volt a gyors növekedés oka?

A tanítványokat fenyegették (ApCsel 4:17), bebörtönözték (ApCsel 5:17-18), üldözték (ApCsel 8:1), végül meg is ölték (ApCsel 7:59; 12:2), a Szentlélek hatalma által mégis bátran hirdették a feltámadt Krisztust, a gyülekezetek pedig szaporodtak Júdeában, Galileában és Samáriában (ApCsel 9:31).

A pokol erősségei megremegtek, Sátán láncai megtörték. A pogány babonáságot eloszlatta a feltámadt Krisztus hatalma. Az elsöprő túlerővel szemben győzött az evangélium. A tanítványok többé nem bújtak el a felházban. A félelem elillant, mint egy árnyék, helyette hit töltötte be a szívüket. Egyetlen pillantás a feltámadt Úrra megváltoztatta az életüket. Jézus új okot adott nekik az életre. Nemcsak a nagy misszióparancsot kapták tőle (Mk 16:15), hanem a biztos ígéretet is: „*De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig*” (ApCsel 1:8, ÚRK).

Az evangélium a föld legtávolabbi zugaiba is eljutott (Kol 1:23). János az 1. század végén halt meg, az apostolok közül utolsóként, de mások felvették az igazság fáklóját, hirdették az élő Krisztust. Az ifjabb Plinius, a mai Törökország északi partvidékére tehető Bithünia római provinciájának kormányzója Kr. u. 110 körül írt egy levelet Trajánusz császárnak. Kijelentésének azért nagy a jelentősége, mert mintegy nyolcvan évvel a kereszt után írta. A kormányzó beszámolt a hivatalos eljárásokról, amelyeket azért indított, hogy felkutassa és kivégezze a keresztényeket. Elmondta, hogy „mindenféle korú, rangú és nemű embert feljelentenek, és ez így is fog folytatódni. Ennek a babonáságnak [a kereszténységnek] a ragálya nemcsak a városokban, hanem a falvakban, vidéken is elterjedt” (Henry Bettenson: *Documents of the Christian Church*. New York, 2011, Oxford University Press, 4. o.).

A keresztény egyház gyors ütemben növekedett, az ördög legádázabb támadásai ellenére is.

A KÖZÖSSÉGRŐL VALÓ GONDOSKODÁS

A korai keresztény egyház nemcsak azért növekedett, mert a tagjai hirdették az evangéliumot, hanem mert aszerint is éltek. A hívők Krisztus szolgálatának példáját követték, „*aki bejárta egész Galileát. Tanított zsinagógáikban, hirdette Isten országának evangéliumát, és gyógyított a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget*” (Mt 4:23, ÚRK). Jézus komolyan törődött az emberekkel, és így tett az újszövetségi egyház is. Az önzetlen szeretet, az emberi szükségletekről való elkötelezett gondoskodás és az evangélium jó hírének a Szentlélek ereje általi hirdetése volt az, ami oly nagy hatást gyakorolt a világra a keresztény egyház első évszázadaiban.

Olvassuk el ApCsel 2:44-47, 3:6-9 és 6:1-7 szakaszait! Milyen elveket tanulhatunk meg ezekből a szakaszokból a hiteles kereszténységről, még ha a mai körülmények eltérőek is?

Az újszövetségi hívők Krisztus példáját követték. Péter szavaival élve Isten Őt felkente „*Szentlélekkel és hatalommal, aki amerre csak járt, jót tett, és gyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele*” (ApCsel 10:38, ÚRK). Krisztus egyháza lett a teste a földön, ami a korai évszázadokban bemutatta a szenvedő, megtört emberiségnek Krisztus önfeláldozó szeretetét és gondviselését. Ezek a hívők élő példái voltak Krisztus könyörületességének. A világegyetemben zajló nagy küzdelemben az ördög torz képet akar festeni Istenről az emberiség előtt. Az evangélium célja, hogy helyreállítsa bennünk az Úr képét, aminek a testi, szellemi, érzelmi és lelki gyógyulás is része. Jn 10:10 versében Jézus kijelenti, mi a terve mindannyiunkkal: „*A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek*” (ÚRK). Az a vágya, hogy testileg egészségesek, szellemileg éberek, érzelmileg stabilok és lelkileg teljesek legyünk. Ez különösen igaz visszajövetele ígéretének fényében. A világ hatalmas válsággal néz szembe. Jézus jövődölései *Máté evangéliuma* 24. és *Lukács evangéliuma* 21. fejezetében katasztrofális helyzetet vetítenek előre a visszajövetele előtti időre. Amikor Krisztus gyógyító kegyelme megérint bennünket, mi is szeretnénk krisztusi érintéssel hatni másokra, hogy jól legyenek. Jézus a követeként küld el a megtört világba, hogy szeretetével hassunk másokra. Az Újszövetség kereszténységét a hívők szeretete jellemezte egymás és a környezetük iránt.

Milyen szerepet játszik a Krisztussal együttműködő egyház Sátán vádjainak megcáfolásában? Beszéljessünk erről!

A SZERETET HAGYATÉKA

Olvassuk el Jn 13:35 és 1Jn 4:21 verseit! Mire mutatnak rá ezek az igeszakaszok azokkal a vádakkal kapcsolatban, amelyekkel Sátán támadja Isten trónját? Mit tudhatunk meg ezekből az őszinte kereszténység lényegéről?

Az első néhány évszázadban a szeretet volt a keresztény közösségek megszokott rendje. Tertullianus így írt: „Főként a nemes szeretetből fakadó tettek miatt váltunk ismertté. Azt mondják: *Látjátok, mennyire szeretik egymást*” (lásd Tertullianus 39. hitvédő irata S. Thelwall fordítása nyomán <https://www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.html>)!

Isten szeretetét különösen be tudták mutatni a két pusztító járvány idején, Kr. u. 160 és 260 körül, ugyanis a keresztények elöl jártak a betegek és haldoklók szolgálatában. A járványok emberek tízezreit ragadták el, egész falvak és városok váltak szinte lakatlanná. A hívők önzetlen, önfeláldozó, gondoskodó és szeretetteljes szolgálata mély hatást gyakorolt az emberekre. A Római Birodalomban idővel több ezren, végül pedig több százezren, millióan fogadták el Jézus hitét. A szeretet, a tevékeny gondoskodás és a betegekkel és a haldoklókkal való szervezett, önzetlen törődés tiszteletet ébresztett a hívők és Krisztus iránt, akit képviseltek.

Rodney Stark: *The Rise of Christianity* c. modern történelmi elbeszélése új és tisztább fényben mutatja be ezeket az eseményeket. Leírja, hogy a második világvjárvány során hogyan vált az egész – akkor még erősen zsidó-keresztény – közösség ápolók seregévé és gondoskodott a szenvedők alapvető szükségleteiről, túlélésük érdekében. „A második világvjárvány tetőzésekor, körülbelül Kr. u. 260-ban, húsvéti levelében Dionüsziosz hosszasan dicsérte a helyi keresztények hősiek ápolói munkáját, akik közül sokan életüket veszítették, míg másokról gondoskodtak.

A legtöbb keresztény testvérünk határtalan szeretetről és hűségről tett bizonyosságot, nem kímélték magukat, csakis másokra gondoltak. Nem törődve a veszéllyel gondjaikba vették a betegeket, minden szükségletükről gondoskodtak, Krisztusban szolgáltak nekik, majd ők is távoztak a földi életből, békés boldogságban. Megfertőződtek, felebarátaiktól elkapták a kórt, de zúgolódás nélkül fogadták a fájdalmakat” (Rodney Stark: *The Rise of Christianity*. Princeton, New Jersey, 1996, Princeton University Press, 82. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Az evangélium tovább terjedt, és követőinek száma nőtt. Behatolt még a római sasok számára megközelíthetetlen területre is. Egy keresztény, aki vitába szállt az üldözést szorgalmazó pogány uralkodókkal, ezt mondta: »Ha meggyilkoltok, megkínoztok, elítélték bennünket... Igazságtalanságotok tanúsítja, hogy ártatlanok vagyunk... Kegyetlenségtekből nincs... hasznotok.« Ez még inkább vonzott másokat meggyőzésükhöz. »Minél több embert kaszaboltok le közülünk, annál többen csatlakoznak hozzánk. A keresztények vére magvetés«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 37. o.).

„A titokzatos gondviselés, amely engedi, hogy az igazak szenvedjenek a gonoszok kezétől, elbizonytalanít sok gyenge hitű embert. Egyeseknek még az Istenbe vetett bizalma is megrendül, mert Isten eltűri, hogy a legbecstelenebb embereknek jól menjen a dolguk, míg a legjobbak és legerkölcösebbek e gonoszok kegyetlenségétől szenvednek és gyötrődnek. Miként tűrhet el Isten, aki igazságos és irgalmas és akinek a hatalma végtelen, ilyen igazságtalanságot és sanyargatást? – kérdezik. Ez a probléma nem ránk tartozik. Isten elég bizonyítékát adta szeretetének. Nem szabad kételkednünk jószágában csak azért, mert nem értjük intézkedéseit” (i. m. 41-42. o.).

Beszélgessünk róla!

- 1) Milyen célt szolgálhat az üldözés? Vajon miért engedi Isten, hogy népe időnként szenvedjen? Bizonyos esetekben, mint a korai egyház idején, jó is származott belőle, de mi a helyzet akkor, amikor semmi jó nem következik a rosszból? Az ilyen helyzetekben miért különösen fontosak az Isten szeretetével szerzett személyes tapasztalatok, hogy megmaradjon a hitünk?
- 2) Mit felelnénk, ha egy barátunk megkérdezné: „Hol van Isten, amikor szenvedek? Miért kell ilyen nehéz időket megélnem, ha valóban szeret?”
- 3) Hogyan válhat a gyülekezetünk gondoskodó közösséggé, ami hatást gyakorol a világra? Beszélgessünk az e heti tanulmány gyakorlati alkalmazásáról!

R. DÁNIEL IRÉN: VÍVÓDÁSBAN

Uram!
Könyörgök:
Védd meg magad!
Földünkről szüntelen
dobáljuk a sarat
szent trónod,
kék eged felé!
Szívünkben,
agyunkban
minden relé
fogja a bűn
szörnyű tetteit,
s ez lassan
minden reményt
ravatalra terít...

Védd, Uram,
önmagad
vádjainktól,
hisz agyunk
- kínjában -
Lényedre szór,
kételyt, panaszt,
mit nem tud oldani.
Ellened feszítik
fájó napjai,
pedig Te
feszültél értünk
keresztre...
Hadd legyen ez remény,
ne az éltünk veszte!